

Jag går runt och letar efter någon. I tretton dagar har jag letat efter denna någon nu. Jag har korsat stan i alla väderstreck. Varit inne i alla hotellentréer och suttit och spejat. Jag har åkt runt med spårvagnen på måfå och liksom självklart väntat mig att få se den blå ulstern framträda bland passagerarna – överallt där folk passerar har jag gått runt och tittat på ansikten och hoppats att just det här ansiktet ska dyka upp framför mig en gång till. Men inte. Kanske vill jag inget annat än att se just dessa anletsdrag och för ett enda ögonblick känna igen dem. Vi vet inte varandras namn. Jag vill bara se in i dem för ett ögonblick, sjunka in i den här människosjälen för en kort sekund och ta den med mig. Se in i djupet av det människoöde som under en natt sträcktes mot mig med två darrande händer.

Egentligen är det svårt att säga vad det var som fick mig att lägga märke till henne. Men det var väl olika saker – mitt eget humör, vädret, just den dagens tomma innehåll. Vad vet jag? Men vissa dagar är sådana – tomma. De värker inuti en, de stänger en ute och visar bort en. Och jag drev runt, hade ingen lust att gå in någonstans och

ingen lust att gå hem heller. En sådan vårväll med lite regn, bara så lite att det enda som syns är små fina prickar på trottoaren, och ändå en fin blå skymning och luft som är mild och klar. Gatlyktorna hade precis tänts, ljuskäglorna lyste upp det blå halvdunklet. Det luktade marskväll och fuktiga gator. Jag gick in på järnvägsstationen. Egentligen hade jag ingenting att göra där, men jag köpte en tidning i kiosken för att det skulle se ut som om jag hade det.

Det var då jag upptäckte henne. Precis när jag stoppade tidningen i fickan och vände mig om för att gå, såg jag att hon stod där som om hon letade efter någon, väntade på någon. Den pärlemorskimrande skymningen strilade genom glastaket ovanför oss och det gula ljuset från en lykta föll över hennes axlar och hår. Hon var barhuvad. Ansiktet låg i skugga, jag såg det inte riktigt.

Stationshallens alla röster lät som sjungande hammarslag, ljuden ekade, omslöt och stängde in oss med varandra. Kanske var det det som gjorde det, och hennes sökande blick. Det kändes som om det var mig hon letade efter, det är svårt att förklara för hon såg så vanlig ut och jag letade inte efter en flicka, jag hade inte tänkt mig några äventyr för kvällen. Men jag måste dröja lite vid det här ögonblicket, för det är en minnesbild som är mig märkligt kär. Jag måste bevara den och hålla varsamt i den, även om den kan verka oväsentlig.

Där stod en ung kvinna, jag trodde att hon kanske var nitton tjugo år. En helt främmande ung kvinna vars

ansikte jag inte ens kunde se. Hon stod där med en liten röd resväska i handen och såg ut som om hon inte visste vart hon skulle ta vägen. Ulstern var uppknäppt och hon hade ena handen i fickan. Handen som höll väskan var naken, utan handske. Rakt hår, platta skor. Jag gick förbi henne, kom upp bakom henne, hon böjde huvudet lite. Jag talade till håret som hängde mjukt ned på hennes axlar, jag hade ingen avsikt och tänkte knappt på vad jag sa, eller att jag ens skulle säga något.

Kan jag hjälpa er med något, fröken. Jag förvånades över värmen i min röst, det var ju möjligt att jag skulle bli avvisad – eller också var hon en gatflicka. Hon skakade långsamt på huvudet utan att vända sig om för att se på mig, hon brydde sig inte ens om att se vem det var som talade till henne, eller ge mig en iskall blick. Jag hade fortfarande inte sett hennes ansikte. Jag sa: Jag kan bära resväskan åt er. Då började hon gå, långsamt, med nedböjt huvud. Hon gick mot utgången. Jag följde tätt efter. Hon stannade upp, som om hon inte riktigt kunde bestämma sig. Jag sa: Vi tar den andra utgången. Och så gick jag förbi utan att se på henne – jag visste att hon var där, alldeles i hälarna på mig. Jag la märke till att det skramlade lite i väskan, jag anade hennes andedräkt och ljudet av hennes skor precis bakom mig lät så förtroligt och nära, som om hon hade viskat till mig.

Mitt inre var i kaos. Vart skulle vi gå, vad i all världen skulle jag ta mig till med den här främmande flickan, vem

var hon, hur var hon – hur skulle den här kvällen sluta. Jag sa helt enkelt: Hem till er eller mig. Hon dröjde lite innan hon svarade. Vi kan väl gå lite först, sa hon. Då vände jag mig mot henne så att hon kom upp vid min sida. Först då såg jag på henne, då såg jag hennes ansikte för första gången. Och här måste jag dröja lite igen, för det är något med detta att se en människas ansikte för första gången. Man återvänder gärna till det ögonblicket för att hitta tråden som leder fram mot nästa steg: när man ser människan som äger detta ansikte, själva människan. Vi närmade oss en gatlykta, det hade börjat mörkna. Ljuset föll rakt på hennes ansikte och klädde av det för mig. Så kom vi förbi lyktan och det hamnade i skugga. Det var som om hon hade gömt sig igen. Men under den korta sekund som ljuset föll på henne hade jag sett att hon var betydligt äldre än jag först hade trott, långt över tjugo, kanske närmare trettio. Hennes drag hade något barnsligt över sig, något ännu oupplevt, men de fina rynkorna vid ögonen och en markerad linje från näsroten vittnade om något annat. Hon sa, vi kan väl bara gå omkring lite.

Vi gick tysta. Bilarna gled långsamt förbi på asfalten, strålkastarna lekte med våra skuggor och svepte runt oss. Jag såg på henne ibland, hon tittade rakt fram med något mörkt och grubblande i ögonen. Munnen var stor och blossande känslig, men utan färg och hårt slutet om det hon tänkte på. Om hon nu tänkte något. Jag visste inte, och tänkte kanske heller inte så mycket på det. Jag

undrade över det faktum att jag inte begärde henne. Men mitt hjärta bankade oroligt, hennes steg viskade till mig och hennes närhet kändes som en ängslig beröring.

När man upplever något särskilt – en händelse eller en människa – som tränger sig in i ens tillvaro och ger den betydelse, då fäster man sig ofta vid de små detaljerna. Allt som förknippas med den upplevelsen lever sitt eget liv i en och kräver något av en, även de mest obetydliga detaljer. Här gick jag omkring på gatorna med en främmande flicka en regnvåt marskväll, vi pratade inte med varandra, jag visste inte vad hon hette, men allt som hände brände sig in i mig och kommer alltid att vara en del av mig, en del av de djupaste känslorna inom mig. Vi gick ned mot hamnen, jag kände doften av havet och från fiskebåtarna som låg där, en mås skrek. Jag kommer alltid tillbaka till den här starka upplevelsen när jag känner lukten av havet och jag minns att jag tyckte att det var märkligt att en mås skrek på kvällen. Det var bara ett enda skri, sedan tutade en bil och en spårvagn skramlade förbi på spåret. Hennes hår hade blivit blött och klistrade sig tätt intill huvudet. Det var bortstruket från pannan och hängde rakt ned. När ljuset föll på det såg det gult ut, annars var det askblont. Ljus och skuggor föll över henne vartefter vi gick, hennes ansikte steg långsamt fram i ljuset och sjönk sedan tillbaka i skugga igen. Vi kom upp i de gamla kvarteren. Där fanns bara en och annan gaslykta som lyste med ett svagt fosforljus

i sicksackmönster på de regnvåta gatstenarna. Små hus låg nära gatan eller undangömda i trädgårdarna, utan någon ordning eller symmetri. De gömde sig bakom nyare förrådsbyggnader och kikade ängsligt fram, de små fönstren var fulla av blommor som såg ut att slumra i ljuset från gaslyktorna.

Hon stannade upp framför ett sådant litet hus och grep tag om staketet som omgärdade trädgården. Hennes röst var feminin och varm.

Jag har alltid drömt om att bo i ett sådant här hus, sa hon. Ett sådant här pyttelitet hus med små nyfikna fönster och massor av blommor.

Jag sa ingenting. Flickor som slår följe med främmande män säger så mycket, och man vet inte hur mycket som ligger i det.

Vi gick in mot stan igen. Efter en stund sa hon att det skulle finnas ett klädstreck ute i trädgården, med tvätt som luktade rent och mjukt och lekte i vinden och solen.

Jag lyssnade. Det fanns en särskild stämning i det hon sa om tvättlinor och pyttesmå hus. Somliga kan prata om konst eller litteratur eller berätta en intressant historia som man lyssnar på, men som ändå inte når längre än till hjärnan, till medvetandet. Men det kan också berättas så att det som blir sagt smyger sig in genom huden och blir till en upplevelse i ens innersta. Den här flickan talade om ett litet hus och om kläder som torkade i solen så att det berörde mig, hon skapade en stämning som gick

rakt in i blodet och blev till en upplevelse. Det är därför jag måste stanna upp igen och tänka också på detta, jag måste genomleva det igen eftersom det öppnade dörren på glänt in till denna människa som jag inte kände. När vi kom in mot stan igen smög hon sig nästan omärkligt närmare mig. Jag begärde henne inte. Men jag önskade att den här promenaden aldrig skulle ta slut. Ibland stötte hennes axel till min arm. Det räckte. Jag ville inte att hon skulle komma närmare.

Hon stannade upp vid ett upplyst skyltfönster med rep och fiskeutrustning och högar av garnrullar till fiskenät. Hon stod med ryggen mot fönstret och hade det där mörka, eftertänksamma uttrycket i blicken.

Du.

Detta enda ord. Det tände en ren glädje i mig. Jag vågade inte svara, vågade inte höra min egen röst, vågade inte riskera att dämpa denna glädje inom mig. Jag lyssnade.

Det är märkligt. Men så som vi går nu, det är bra. Jag mår bra nu.

Det fanns inget vemod i hennes röst, och ingen glädje. Hon bara sa det, konstaterande, utan förvåning. När vi gick vidare sa hon, Gud vet vad det beror på, men till syvende och sist är väl detta det enda vi längtar efter. Värmen från en medmänniska vid ens sida.

Hon betonade varje ord. Vartenda ett av dem låg kvar och glödde när hon tystnade. Jag drog skälvande efter andan.

Jag har svårt att beskriva vad som hände. Jag upplevde henne successivt, gång på gång öppnades en ny dörr på glänt, dörren in till en människas själ och för varje gång skymtade jag mer och mer av det som gömde sig där inne.

En människosjäl är något som bara har betydelse för den som själv har en själ. En stor del av mänskligheten har ingen. Och de som har en aktar sig för att blotta den. Det är därför det blir en så stark upplevelse när man vid ett första möte känner beröringen av det som kallas en människas själ. Och här måste jag återigen gå tillbaka lite, jag måste undersöka detta lite närmare, jag kan inte släppa det så lätt.

Jag mötte en flicka som utan vidare följde med mig. Man kan träffa flickor som är vackra, eller vars rytm väcker ens åtrå, flickor som följer med en. Oftast pratar de, pratar, skrattar och skämtar. Det hör till. Men här träffade jag någon, jag visste inte om hon var vacker, hon stod bara stilla på stationen med en liten röd resväska i handen och hade ingen rytm, eftersom hon inte rörde sig. Och hon pratade inte, vi bestämde inte vart vi skulle gå och jag visste inte vad jag ville med henne. Men hela tiden kände jag henne vid min sida. Hennes närhet fick min hud att vibrera, den gjorde mig orolig och fick hjärtat att slå i en ångestblandad förväntan, utan begär. Och det var denna tysta kontakt mellan oss där vi gick som lät mig ana *människan* bredvid mig. En människa med en själslig förmåga att absorbera både smärta och lycka, men

framför allt det raseri av mänsklig smärta som kan döda, och som blir kvar även när lyckan famnar henne – och som formar människan och strömmar ut från henne som en sällsam dragningskraft.

Hon sa ingenting när jag stannade utanför min port och låste upp. Hon gick rakt in, före mig. I trappan dröjde hon lite och gjorde plats för mig, hon tog mig lätt i armen. Hon frågade, har du något att dricka?

Den frågan hade kunnat placera henne, om jag inte redan hade vetat så mycket om henne. Men som det var nu, väckte den i stället ömhet hos mig, detta med »något att dricka«, en försiktig öm känsla: Jag kunde inte hjälpa henne med något annat än att ge henne något att dricka.

Jag hade litegrann, inte så mycket. Men hon var nöjd. Cigaretter, frågade hon, tillräckligt med cigaretter?

Som tur var, cigaretter hade jag ett helt lager av.

Hon gjorde en avvärande rörelse när jag ville hjälpa henne av med kappan. Vänta, sa hon. Hon var upptagen med att undersöka min bokhylla.

Jag brukar oftast kunna gissa vad som först ska intressera mina gäster när de kommer in i mitt vardagsrum. Om de börjar med att gå fram till bokhyllan blir jag ofta skeptisk. Det kan ju vara ren inställsamhet. Men flickor brukar snarare visa sin uppskattning genom att beundrande ställa sig framför en målning. De franska kopparsticken tittar de inte på. Jag hade kunnat föreställa mig att den här flickan skulle ha valt ett filosofiskt verk, eller ett konsthistoriskt,

för att visa att hon hade viss bildning. Sådant är mänskligt. Hennes val förvånade mig lite. Det var *Decamerone* som hon stod och bläddrade i. Ett fint leende spelade över munnen, men hennes blick var lika grubblande som förut. Jag frågade om hon kände till den. Hon nickade, utan att ta ögonen från boken. Händerna som grep om boken var långa och uttrycksfulla och jag kunde följa den utsökta och kraftfulla benstrukturen under den silkeslena huden. Fingrarna på högra handen var mörkfärgade av nikotin, och det syntes lite på vänsterhanden också. Hon hade ingen ring, inga smycken. När hon ställde tillbaka boken frågade jag om hon tyckte om den. Hon ryckte på axlarna.

Jag tyckte om den när jag var ung. Jag tyckte om den på den tiden då jag trodde att kärlek var något muntert och festligt. Det står »kärlek« i den, men det borde ha stått »älskog«.

Jag frågade om hon inte tyckte att det var nästan samma sak. Då tittade hon på mig. Du vet väl likaväl som jag att älskog är njutning och – gärna för mig – lycka. Och att kärleken snarare är – åh ja – mest för jävlig. Hon tittade ned, rösten sjönk till en viskning. Så gjorde hon en grimas och slängde sig ned i en stol, kappan hade hon fortfarande inte tagit av sig.

Det känns som om vi börjar bli allvarliga, sa hon.

Det skar i mina öron.

Jag höll upp, vi drack tyst. Jag sökte hennes blick, men den vek undan. Hon rökte begärligt. Nåja, sa hon,

och lyfte sitt glas mot mig och drack som om det var något hon måste få undanstökat. Du förstår, sa hon efter en stund, jag måste bli lite berusad. Det fanns inte ett spår av skämt i hennes ögon. Jag kände mig obekvämt för att hon tänkte så, jag ville säga till henne att hon inte behövde vara orolig för det. Jag förväntade mig ju ingenting av henne, förutom det att hon skulle vara där i mitt vardagsrum och inte gå sin väg. »Värmen från en medmänniska« – om hon hade vetat hur det träffade. Det är bara det att det finns så få medmänniskor.

Jag hörde henne dra häftiga bloss på cigaretten, hon rökte och tittade på mig, granskande och utan koketteri. Nu var vecken i hennes panna tydliga. Det slog mig att hon till och med kunde vara över trettio. Men utstrålningen var en ung kvinnas. Långa flickben, den ena foten svängde lite inåt. Under ulstern hade hon en grå sportig kjol och en ljusblå blus med slips. Den strama slipsen gjorde henne ännu barnsligare. Egentligen var hon inte särskilt vacker, förutom hennes mun. Den var utsökt.

Hon rökte girigt, hon nästan slukade cigaretterna tills hon måste hålla fimpfen mellan tumme och pekfinger för att kunna suga i sig de sista blossen. Klockan tickade på spiselhyllan. I lägenheten ovanför stod radion på. Glättig dragspelsmusik skallrade i väggarna. Hon blundade och hade lutat sig bakåt i stolen. Jag frågade om hon inte ville ta av sig. Hon svarade utan att öppna ögonen, jag fryser.

Ljuset föll rakt över hennes ansikte. Nu när hon slappnat av var det mest av allt trötthet som präglade det. Hennes mun darrade till, vet du vad jag har lust med i kväll, sa hon långsamt. Jag böjde mig mot henne och tog hennes hand, den låg helt slapp i min.

Men jag vet inte om jag kan, sa hon. Jag vet inte om du vill. Jag kramade försiktigt hennes hand.

Jag har lust att prata i kväll. Men det skulle nog bara tråka ut dig. Hennes ögon var fortfarande slutna, och det gick knappt att se att munnen rörde sig. Jag kysste hennes hand, lätt som ett andetag, och kände att hennes fingrar grep om mina. Hon sa, kan jag det? Hon öppnade ögonen och såg frågande ut. Jag släppte hennes hand och tände en cigarett, lutade mig tillbaka. Jag väntar, sa jag. Ett hastigt litet leende gled över hennes ansikte, utan att allvaret lämnade de gråbruna ögonen. Hon satte sig på kanten av stolen. Kanten på kappan hängde ned på mattan. Men jag måste ha mer att dricka, sa hon. Jag måste bli lite mer berusad. Jag måste ut med det nu, om du kan ta emot. Jag har tigit i många år, sa hon. Jag frågade hur gammal hon var, och hon sa att hon var trettioåtta.

Jag höllde ett öglas halvfullt med akvavit och satte det framför henne. Hon tände en ny cigarett med fimpen av den förra, och drack. I lägenheten ovanför spelade radion ett xylofonsolo, hon började nynna med i cirkusmelodin med en låg, hes stämma. Axlarna vaggade nästan omärkligt i takt. Så avbröt hon sig för att dricka, hon suckade

tyst när hon satte glaset ifrån sig. Det regnade häftigare utanför, det slog mot gatan och gurglade i takrännorna. Jag sa, jag väntar.

Hon sa, du får inte ha bråttom, för då kan jag inte. Hon började nynna igen och såg på mig, det drog en sky av allvar och lek över hennes ögon. Jag tar tid på mig, förstår du, sa hon. Det tar tid för mig, för jag måste tänka mig för, så att jag inte ljugar. För nu vill jag inte ljuga mer, och inte titta mer. Du förstår, jag är alldeles för van vid att ljuga.

...

Ja! Precis som alla människor. Vi ljugar varandra rätt upp i ansiktet och rakt in i själen. Vårt inre grumlas och tyngs ned av varandras och våra egna lögner.

Hon tog glaset i handen och lutade sig bakåt igen, cigaretten hängde i mungipan. Kjolen hade glidit upp över ena knäet, ett runt barnsligt knä. Hon såg på mig under halvslutna ögonlock, hon hade sett att jag tittade på hennes knä. Det märktes att hon var påverkad nu, hon sa: Visst. Du ska få en chans. Du kan få välja. Du kan få min kropp eller min själ. Du kan välja.

Eftersom jag inte kan få bägge, så väljer jag din själ.

Kroppen är mycket vackrare, sa hon. Jag bara varnar dig. Dessutom kommer jag stjäla hela natten för dig om jag sätter igång att prata.

Börja. Var så god.

Hennes läppar darrade till igen, hennes röst var knappt hörbar.

Jag är bara lite rädd, förstår du. För om jag märker att jag tråkar ut dig – nej, det förstår du inte. Men om du tittar på klockan, då kommer jag dö av skam . . . Nej, åh, så är det inte. Nu ljuger jag. Men jag kan inte berätta – förstår du det – om du inte tar emot.

Kära . . .

Och så måste du tro på mig. Du får inte bry dig om att jag spelar lite. Jag spelar teater. Ja? Det gör vi alla. Men det händer att vi spelar *oss själva*, att vi måste få lov att spela oss själva ibland. Nu är jag skönt berusad. Hon log mjukt. Du vet inte vad du ger dig in på när du väljer min själ. Det här kommer att plåga dig. Jag ser det på dig. Det är därför jag har lust att öppna mig för dig. Men det är inte bra om jag tråkar ut dig. Det kan mycket väl hända, för jag är ingen bra berättare, i alla fall inte när jag talar sanning. Du kanske förväntar dig en sammanhängande historia. Men då skulle det inte bli *sant*. Livet ser inte ut så, det är ingen sammanhängande historia. Ibland tänker vi tankar som går bakåt och hämtar upp saker som egentligen var upprinnelsen till tankarna, och det vänder på ordningen, och så måste det få vara. Jag kommer i varje fall berätta på det sättet, annars får det vara. Och så är det detaljerna. Småsaker som inte är – som inte är – tja. Men som måste vara med. För det som är utan betydelse för någon, kan vara avgörande för en annan. Och det är ofta de allra konstigaste saker som har varit avgörande för mig. Och de måste med. Vill du verkligen?

Fortsätt.

Hon satte sig ytterst på stolen igen, som om hon lyssnade efter något. Hennes blick försvann från mig, bort från lägenheten, bort från tid och rum. Cigaretten hängde mellan hennes fingrar och rökte sig själv. Rösten var låg.

Jag vet inte varför jag plötsligt måste prata. Åh, jo, jag vet kanske.

Hon skrattade mjukt. Det finns en gammal sanning, den som säger att människan går igenom hela sitt liv i det ögonblick hon vet att hon ska dö. Jag vet inte vilken dag jag ska dö. Det är inte säkert att jag kommer att ta mitt liv. Jag har inte gjort det ännu, och då gör jag det väl inte nu heller. Hon skrattade till igen och satte glaset till munnen.

Men när du såg mig på stationen, då stod jag på randen till en avgrund. Du har dragit mig ifrån den avgrunden. Men den *finns* där. Den finns alltid där för sådana som jag. Det är egentligen bara tillfället som avgör om vi snubblar och faller ned, eller inte. Hon lutade huvudet bakåt och slöt ögonen, halsen tecknade en fin båge. Munnen fick djupa skuggor från lampans ljus.

Det är i grunden en banal historia. Det är bara det att sådana aldrig blir berättade. Det är sådant som folk går omkring och bär på ensamma. Och som diktarna aldrig skriver om. Diktarna berättar hellre om sådant

som är vackert. Även sorgen och tragedin gör de vackra. Diktarna! Munnen kröktes i en nästan omärklig grimas. Diktarna – de är sanningens förvaltare. De berättar oftast sanningen – en del av sanningen. Resten tiger de om, för annars skulle ingen köpa deras diktsamlingar. Men det de förtiger, det blir lögnen i den sanning de berättar. Hon öppnade ögonen. Förstår du detta? Det spelar förresten ingen roll. Nu är jag berusad. Det är skönt. Och nu vill jag berätta, även om du somnar av det. Hur långt hade jag kommit? Ah, ja, ja, ja – det gör detsamma. Jag hade ju inte börjat. Skål! Alltså – historien är inte originell. Den handlar om kärlekssorg, om fattigdom och erotik och äktenskapsbrott och fan och hans gamla morsa. Skål på dig! Har du en tändsticka? Tack. Nu ska du höra upp och inte titta på klockan. Du måste vara vaken, för jag vill se dig blekna. Min historia handlar om blod. Men inte om något vackert poetiskt blod. Nej. Fult. Jävligt. Blod och slem och kropp. Ja? Nu rynkar du pannan. Jag har ju sagt att det här inte kommer bli vackert. För det här är *sant* ska jag säga dig. Svek och lögn och hyckleri, det är det som är sant. Jag har läst ganska mycket, men jag har ännu inte läst något som är helt sant. Förutom läkarböckerna, men de är också ofullständiga. Åh, har du en drink till? Nu pratar jag på. Men jag måste. Och du måste finna dig i mina tankar, för jag måste få bli av med det som jag har gått och tänkt på i så många år.

Hon tog några snabba häftiga bloss på cigaretten.

Jo, du förstår – jag blev kär i en man en gång för länge sedan. Jag var femton år och hade inte ens gått ut realskolan. Ett flicksvärmeri! Men jag var faktiskt sjutton innan det blev något mer. Ja, för han var en ordentlig medborgare i den lilla stad jag kommer ifrån, och är det trots allt fortfarande. Han sitter förresten i kommunstyrelsen, jävla duktig karl förstår du. Det är honom jag kan tacka för att jag fick högsta examensbetyget. Ja, för han var min lärare, förstår du, det var honom vi hade i fysik, matematik och i engelska. Och han var sådan att jag måste sträcka mig på tå i de ämnena, även om han aldrig såg mig. Efteråt, när skolan var slut, började jag svettas om händerna varje gång jag mötte honom. Ja, det var massor av sådana saker, jag gjorde mig till och började prata fort och högt med mina väninnor när han gick förbi. Flicksvärmeri? Javisst! Men flickor svärmar inte så oskyldigt som man tror. Diktarna skriver så mycket vackert om det som flickor drömmer om. Jovisst – *det* också. Men det finns minst lika mycket som inte är vackert. Små söta flickor tänker med njutning på obscena saker. Ju fulare desto bättre. Oftast finns det väl inget levande objekt, därtill är det alldeles för hemligt. Inte ens i drömmarna vill de ha några vittnen. Jag för min del drömde om ett riktigt stort, fult och hemskt troll som skulle ta mig med in i sitt mörka berg och göra otroliga saker med mig. Och jag drömde om djävulen. Särskilt när jag gick och konfirmationsläste för prästen och han sa att vi måste